

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3329/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање - Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка, садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1416/18 од 08.10.2019. године, у седници већа одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1416/18 од 08.10.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2483/17 од 21.06.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2483/17 од 21.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана је тужена да у корист тужиље уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО по стопи која буде важиле на дан уплате, за период почев од маја 2013. године закључно са децембром 2013. године, на износе наведене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1416/18 од 08.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 2483/17 од 21.06.2018. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72//11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао је тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужилца поводом уплате припадајућих доприноса води посебан поступак, већ је исте могла потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају тужена, приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужилца има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужиле током поступка, у ком смислу тужилца, која је успела у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП-а, укинуо одлуке о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио на поновно одлучивање.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**